

Arrest

nr. 157 396 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DECOSTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In de nota kan met betrekking tot de feiten het volgende gelezen worden:

“De heer O.D. bood zich d.d. 31 augustus 2011 aan bij het gemeentebestuur te Beveren om informatie in te winnen omtrent zijn voorgenomen huwelijk met verzoekster.

Op 1 september 2011 werd een meldingsfiche opgesteld en werd een onderzoek gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk.

Bij schrijven van 28 november 2011 bracht de procureur des Koning het bestuur ervan op de hoogte dat het huwelijksdossier geseponeerd werd, aangezien verzoekster en de heer O. geen huwelijksplannen meer hadden.

Verzoekster legde d.d. 20 juli 2012, onder een bijlage 3, een aankomstverklaring af. Zij werd toegelaten tot verblijf tot 1 september 2012. Zij stelde op het volgende adres ter verblijven: (...). Dit betrof tevens het adres van de heer O.D..

Op 13 september 2012 was er een positieve woonstcontrole op bovenvermeld adres.

Op 14 februari 2013 werd er andermaal een woonstcontrole uitgevoerd en er werd vastgesteld dat verzoeker niet meer op bovenvermeld adres verbleef.

Verzoekster legde d.d. 12 mei 2015 te Antwerpen een verklaring af van wettelijke samenwoning met de heer D.R.I., in het bezit van een E-kaart.

Hierop werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand een onderzoek gestart naar een mogelijke schijnwettelijke samenwoning. De melding van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister werd uitgesteld."

Het in de aanhef van het arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om et zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6. eerste lid, van de wet)

Regelmatig verblijf verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)".* Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet kan worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

"Artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven bevat, bepaalt hetgeen volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven beschermt relaties die als bijzonder beschermwaardig worden aanvoeld. Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmengingen in het gezinsleven te onthouden, "maar ook een positieve plicht, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven".

De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn gezinsleden wonen, verdragsonverenigbaar kan zijn.

In de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt vooreerst nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken in de feiten dat de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.

5.1 Er is sprake van een gezin

Artikel 8 EVRM definieert de begrippen familie- en gezinsleven, en privéleven niet. Uw Raad bevestigde reeds meermaals dat dit autonome begrippen betreffen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoekster en haar vriend wonen sinds 2014 op het zelfde adres tezamen, en hebben sinds een ruimere tijd een romantische relatie. Verder wijst de intentie tot wettelijke samenwoning op een wens om deze relatie formeel te bestendigen. Het gedeelde gezinsleven op het bovenvermelde adres sinds langer dan anderhalf jaar wijst op een duurzame en vaste liefdesrelatie. Het staat dan ook vast dat er hier sprake is van een gezin in het kader van artikel 8 EVRM.

5.2 De persoonlijke band is voldoende hecht

Verzoekster woont sinds 2014 samen met de heer [R.I.D.] op het bovenvermelde adres.

Zulke langdurige samenwoning wijst duidelijk op een innige en persoonlijke band. Verzoekster en de heer [R.I.D.] hebben een langdurige romantische relatie, en delen een woning, wat wijst op de meest hechte band mogelijk tussen twee personen. Dit wijst op een sterke relatie, welke Verzoekster en de heer [R.I.D.] wensen te bestendigen.

5.3 Onredelijke beslissing, met schending van artikel 8 EVRM

De relevante factoren waarmee rekening dient te worden gehouden, zijn onder meer de mate waarin het familie- en gezinsleven effectief gehinderd wordt, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft,

Ten gevolge van de bestreden beslissing, zou verzoekster het land dienen te verlaten. Het staat evenwel onbetwistbaar vast dat deze beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft geen mogelijkheden voor het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Immers, de vriend van verzoekster, de heer [R.I.D.], heeft een verblijfsvergunning in België. Het is uitgesloten dat hij België op korte termijn zou verlaten, gezien hij hier in België een wettig verblijf heeft. Ook heeft de heer [R.I.D.] een vaste betrekking als werknemer, dat onder meer dient om zijn gezin te onderhouden. Tenslotte wonen de familie en vrienden van Verzoekster voornamelijk in België en Nederland.

Indien verzoekster België zou moeten verlaten, staat het met andere woorden vast dat haar familie- en gezinsleven onbestaande zou worden en dat zij gescheiden zou moeten leven van haar gezin en familie. Dit zou duidelijk een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.2. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een uiteenzetting aangaande de wijze waarop artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden werd door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster met haar verklaring van wettelijke samenwoning die dateert van 12 mei 2015 aantoont een gezinsleven te leiden met de heer R.I.D., betreft haar geval een geval van eerste binnenkomst en dient er te worden onderzocht of op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om verzoeksters gezinsleven te respecteren. Verzoekster toont vooreerst niet aan dat zijn geen gezinsleven kan leiden met haar Nederlandse partner in Nederland, waar zij blijkens het administratief dossier al eerder heeft verbleven, waar zij volgens eigen verklaringen in het verzoekschrift familieleden heeft wonen en waar de heer R.I.D. volgens het administratief dossier als zelfstandige aan de slag was. Het feit dat de heer R.I.D. hier een verblijfsvergunning heeft houdt niet in dat het onmogelijk is om het gezinsleven in Nederland te leiden. Verzoekster toont met haar betoog voorts niet aan dat haar privé-belangen, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven, hoewel de verklaring van wettelijke samenwoning met de heer R.I.D. nog niet werd geregistreerd, zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en nooit een legaal verblijf gekend heeft in België sedert haar aankomst alhier in juli 2012, in casu zwaarder dienen door te wegen dan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds herhaaldelijk bevestigd dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt bovendien niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar partner. Eenmaal terug in het herkomstland, staat het verzoekster vrij de geëigende procedure – met name gezinshereniging – op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Dit veronderstelt dan wel een registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning met de heer R.I.D. die heden nog niet voorligt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA